

Arrest

nr. 288 547 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Mahshar, Iran. Vanaf uw tiende woonde u met uw familie in Karaj, Iran. U voelde zich nooit een moslim, maar geloofde wel in god. Uw familie liet u vrij en verplichtte u niet te praktiseren volgens de Islamitische tradities. Met uw vrienden praatte u openlijk over uw houding ten opzichte van de islam en uw geloof in god.

Door uw ongelof in de islam kwam u meermaals in de problemen tijdens uw legerdienst bij de spoorwegen in het noord oosten van Iran die startte in tir 1394 (volgens de Perzische tijdsrekening, juni/juli 2015 volgens de westerse tijdsrekening). In aban of azar 1394 (oktober/november/december 2015) werd u voor het eerst gearresteerd en drie dagen vastgehouden omdat u niet deelnam aan het vrijdagsgebed. Begin 1395 (lente 2016) werd u één week vastgehouden omdat u aan het eten was tijdens de ramadan. U werd nog een derde keer vastgehouden, ditmaal voor twee weken, omdat u in discussie ging met uw

overste en uw vuist in de muur had gepland. Tijdens uw legerdienst in 1395 (2016/2017) zat u in de auto met uw broer K. (...), uw zus E. (...) en een nicht. U werd tegengehouden door de politie omdat uw zus en nicht geen hijab droegen in de auto. De auto werd door de politie in beslag genomen. In khordad 1396 (mei/juni 2017) beëindigde u uw legerdienst. In 1396 (2017/2018) was u tijdens de ramadan bij uw broer en een vriend die aan het eten waren. De politie die passeerde wou u hierop arresteren. Nadat jullie geld betaalden aan de agenten vertrokken ze. Later in 1396 (2017/2018) werd u door de politie aangesproken in een park omdat u er anders uitzag dan de normen binnen de maatschappij: u had lang haar, droeg speciale kleren en rookte. U werd ondervraagd, gefouilleerd en achteraf vrijgelaten.

Op 9 dey 1396 (30 december 2017) stond u 's avonds buiten de winkel van uw broer Em. (...) in Gohardasht, een wijk in Karaj, toen u veel volk op straat zag en stemmen hoorde. Na een tijdje besepte u dat er zich een protest aan het vormen was. U belde meteen uw broer K. (...) op en vroeg hem samen met u deel te nemen aan het protest. K. (...) wist dat er de dag ervoor ook al een protest was geweest in Gohardasht. Er waren die dag rond de 500 à 600 mensen aanwezig. De politie was ook aanwezig en probeerde de mensen uit elkaar te drijven. U riep slogans en maande winkeliers aan om te sluiten en zich aan te sluiten bij het protest. Uiteindelijk ging u rond middernacht naar huis toen het protest aan het eindigen was. De volgende dag vond er opnieuw een protest plaats en nam u opnieuw samen met K. (...) deel. U weet niet waar u precies met K. (...) afsprak, maar u zag hem op het protest. Er waren twee tot drie keer meer mensen aanwezig op de tweede dag van het protest. Naast K. (...) waren er ook kennissen van u aanwezig. Op het protest leerde u M. (...) kennen. U zag hem met een spuitbus slogans schrijven op de muren. U kreeg van hem een spuitbus waarmee u zelf aan de slag ging. U droeg een masker, twee broeken en laarzen, voor het geval u in aanraking zou komen met de ordediensten, die op de tweede avond veel talrijker aanwezig waren. Er ontstond een kat- en muisspel tussen de ordediensten en de betogers, waar u zelf ook in betrokken geraakte. U moest verschillende keren wegvlugten en slagen van politieagenten ontwijken. Uiteindelijk keerde u rond middernacht naar huis terug. De volgende dag nam u opnieuw deel aan het protest in Gohardasht. Er waren ongeveer 3000 à 4000 mensen aanwezig. U kwam M. (...) toevallig opnieuw tegen. U riep slogans en schreef boodschappen op de muren met een spuitbus van M. (...). Er waren opnieuw veel ordediensten aanwezig die traangas gebruikten en de betogers uit elkaar probeerden drijven. De betogers vielen in groepen uit elkaar. Toen u samen met uw broer aan het hoofd van zo een groep een zijstraat in liep, zag u halverwege deze zijstraat ineens de lichten van de ordediensten aangaan, die de betogers aan het opwachten waren. U probeerde weg te lopen, maar werd belemmerd door al de mensen die achter u stonden. Daar u aan het hoofd van de groep liep, werd u gevat door de ordediensten. U werd geslagen en kwam op de grond terecht. U riep dat ze K. (...) met rust moesten laten toen u zag dat hij ook geslagen werd. Daardoor wisten de aanwezige agenten dat jullie broers waren. U werd uiteindelijk geboeid en op de grond gezet. K. (...) werd eveneens geboeid en zat iets verder, waardoor u hem slechts gedeeltelijk kon zien. Na ongeveer een uur kwam er een bestelwagen aan. U werd geblinddoekt en met zeven à tien andere mensen in de bestelwagen gezet. K. (...) zat niet bij u in de bestelwagen, u weet niet waar hij was toen u werd meegenomen. Na ongeveer 30 à 40 minuten rijden kwam u aan op een onbekende plek. Al uw persoonlijke bezittingen werden afgenomen. U werd in een cel geplaatst met andere gevangenen. De volgende dag werd u meegenomen naar een verhoorkamer. U kon uw ondervrager niet zien. Hij vroeg u of u ooit in Israël of Amerika was geweest en of u met hen of andere oppositiegroepen samenwerkte. U werd geslagen, gemarteld en vernederd. Aan de martelingen hield u een gescheurd trommelvlies en een gebroken tand over. Zes à zeven dagen later werd u opnieuw ondervraagd en kreeg u eenzelfde behandeling. Eén dag voor uw vrijlating werd u een laatste keer ondervraagd. De ondervragingen waren altijd door dezelfde persoon gebeurd, behalve één keer, toen u een andere stem herkende. U ontkende dat u samenwerkte. De ondervragingen en uw verklaringen werden genoteerd op papieren die u moest ondertekenen. U was geblinddoekt, dus kon niet zien wat er op deze papieren stond. Af en toe kon u van onder uw blinddoek zien dat er namen in deze verklaringen genoteerd stonden die u helemaal niet had vermeld. Na 20 dagen opsluiting werd u geblinddoekt meegenomen. Er werd niets tegen u gezegd, maar u dacht dat u opnieuw ondervraagd zou worden. U werd in de koffer van een auto gestoken. Na 30 à 40 minuten stopte de auto. U dacht dat u zou gedood worden, maar werd uiteindelijk vrijgelaten. U begon te wandelen en ongeveer 1 à 2 uur later kwam u op de autostrade terecht, waar u een auto tegenhield die u naar Karaj bracht. Thuisgekomen bleek uw moeder van de stress onwel te zijn geworden en in het ziekenhuis te zijn beland. Drie dagen na uw vrijlating werd ook uw broer K. (...) vrijgelaten. Jullie waren beiden getraumatiseerd door jullie vasthouding. Op 20 khordad 1397 (10 juni 2018) werd u in de voormiddag thuis opgebeld door iemand van het etelaat. Hij vroeg naar u en droeg u op om de volgende dag naar een gebouw van de inlichtingendienst te komen en naar H.Mo. (...) te vragen. U belde meteen naar de vriendin van K. (...) en vroeg haar of alles in orde was, zonder te vertellen over het telefoongesprek dat u net had gehad. De volgende dag wendde u zich in de namiddag naar de inlichtingendienst. U durfde niet weigeren. Daar aangekomen werd u meegenomen naar het kantoor van H.Mo. (...). Hij schold u uit en verbood u met meer dan twee mensen samen te komen. Nadien stelde hij u voor om met hen samen te werken. U diende

informatie te bezorgen over tegenstanders van het regime, en mensen die internetactiviteiten hadden. U durfde niet weigeren en stemde in. U diende de volgende dag een telefoon te gaan ophalen. U wou echter niet samenwerken en ging deze telefoon de volgende dag dan ook niet ophalen. U besloot twee dagen bij uw nonkel te verblijven en trok dan naar K. (...) die bij zijn vriendin in Isfahan verbleef. U besloot dat u niet langer in Iran kon blijven en verliet het land samen met uw broer op 20 tir 1397 (11 juli 2018). U reisde legaal met uw eigen paspoort via de luchthaven in Teheran, maar vermomde u wel zodat u niet op uw tweelingsbroer zou lijken en niet zou opvallen. Vanuit Teheran reisde u naar Servië en vervolgens via Griekenland en Servië naar Roemenië, waar u gescheiden raakte van uw broer K. (...). K. (...) werd opgepakt en diende in Roemenië een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd erkend als vluchteling in Roemenië. U reisde verder via Hongarije en Tsjechië naar Slovakije, waar u werd opgepakt en verzocht om internationale bescherming. Daar u geen enkel document kon voorleggen, lieten de Slovaakse asielautoriteiten uitschijnen dat u weinig kans maakte op internationale bescherming. Na twee weken verliet u Slovakije en reisde u verder naar België waar u aankwam op 9 september 2019 en op 12 september 2019 verzocht om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer ondervraagd, gemarteld en gedood te worden omwille van uw deelname aan de protesten en het feit dat u niet gelooft in de islam. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboortboekje), een kopie van uw mellikaart (identiteitskaart), een kopie van uw oude mellikaart, een kopie van een pagina uit een paspoort waarop enkel een uitreisstempel uit Iran staat (de drager van het paspoort kan niet geïdentificeerd worden), een kopie van uw legerdienstkaart, een kopie van het certificaat van de IT opleiding die u volgde, een kopie van uw diploma van redder in het zwemmen, een kopie van het medisch attest aangaande problemen met uw oor d.d. 3/11/1396 (23/01/2018), een kopie van de mellikaart van uw broer K. (...), een kopie van het Roemeens paspoort van K. (...), een kopie van de Roemeense verblijfskaart van K. (...) en een kopie van documenten aangaande de asielprocedure van K. (...) in Roemenië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Iran vreest u ondervraagd, gemarteld en gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan de protesten. U bent er echter niet in geslaagd uw verklaringen aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient er gewezen op uw nalaten om in de verschillende landen die u aandeed alvorens aan te komen in België en die deel uitmaken van de Schengenzone te verzoeken om internationale bescherming. Zo verbleef u drie maanden in Griekenland, alwaar u geen verzoek indiende en vervolgens in Roemenië, Hongarije en Tsjechië, waar u andermaal geen verzoek indiende. Na uw arrestatie in Slovakije, diende u wel een verzoek om internationale bescherming in, maar u wachtte het resultaat van uw procedure niet af en verliet twee weken later het land. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw aanwezigheid op de protesten van 9, 10 en 11 dey 1396 (30-31 december 2017, 1 januari 2018). U gaf nochtans aan foto's te hebben gemaakt en mogelijks op foto's van andere aanwezigen te staan. Echter uw eigen foto's had u niet meer en u kon ook niet aan vrienden vragen om na te gaan of zij foto's hadden die uw aanwezigheid konden staven. U wilde het niet vragen, uit schrik dat de desbetreffende personen in de gaten zouden worden gehouden (NPO III p. 16-17). Gelet op de bestaande mogelijkheden tot anonieme communicatie, kan nochtans van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij spontaan op zijn minst een oprechte inspanning levert om alle elementen en documenten aan te brengen die zijn relaas enigszins kunnen staven.

U slaagde er verder niet in de start van de protesten correct in de tijd te plaatsen. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat deze protesten startten in Mashad op 7 dey 1396 (28 december 2017), plaatste u de start op 2 of 3 dey 1396 (23 of 24 december 2017). Nochtans bleek u wel de berichten over de protesten in de andere steden, waaronder Mashad te volgen, u stelde expliciet dat dit nieuws bij u binnen kwam (NPO III p. 4). Het mag verder verbazen dat u beweerde dat er door de nationale autoriteiten in de media niet werd gereageerd op de protesten in het land. U verklaarde dat deze werden genegeerd en dat er over problemen elders in de wereld werd gepraat. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat er wel degelijk publieke reacties waren van verschillende hooggeplaatste regeringsleden, waaronder de minister van binnenlandse zaken, die opriepen om niet deel te nemen aan de protesten en deze veroordeelden. Verder probeerde toenmalig president Rouhani de gemoederen te kalmeren via een boodschap op de staatstelevisie. Bovenstaande bevindingen plaatsen dan ook reeds het nodige voorbehoud bij uw bewering dat u zelf in Gohardasht op de protesten aanwezig was. Dat er aan uw deelname getwijfeld kan worden blijkt verder uit onderstaande elementen.

Zo bleek u niet eenduidig in uw verklaringen over hoe u met uw broer K. (...) afsprak op de tweede dag van de protesten. In uw eerste onderhoud verklaarde u K. (...) 's avonds gebeld te hebben waarna hij u vervoegde (NPO I p. 12). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u aanvankelijk dat u samen met K. (...) thuis was vertrokken, om daarna uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u overdag met K. (...) had afgesproken om elkaar ergens in Gohardasht te ontmoeten, u wist echter niet meer waar (NPO III p. 7). U liet verder tegenstrijdige verklaringen optekenen over wie M. (...) is, de persoon van wie u een spuitbus kreeg. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud noemde u hem een vriend, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud was hij geen vriend, maar kende u hem een beetje en tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u hem tijdens de betoging te hebben leren kennen (NPO I p. 12, NPO II p. 9, NPO III p. 7). Voorts gaf u geen coherente verklaringen over het aantal aanwezigen op de protesten in Gohardasht. Waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat er de tweede dag van de protesten vijf tot zes keer meer mensen aanwezig waren dan de dag ervoor, stelde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dat er de tweede dag twee tot drie keer meer mensen aanwezig waren dan de dag ervoor (NPO II p. 9, NPO III p. 7). Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat er één miljoen aanwezigen waren op de derde avond van het protest, hield u het tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op 3000 à 4000 deelnemers (NPO I p. 12, NPO III p. 9). Gewezen op uw eerdere verklaringen stelde u louter nooit één miljoen te hebben gezegd, dat was onmogelijk (NPO III p. 10).

Uit voorgaande blijkt dat u uw aanwezigheid op de protesten in Gohardasht in dey 1396 niet aannemelijk heeft gemaakt. Hieruit vloeit voort dat de geloofwaardigheid van uw arrestatie en vasthouding volgend op deze protesten, eveneens op de helling komt te staan. Dit blijkt verder uit onderstaande elementen.

Zo liet u zich incoherent uit over waar uw broer K. (...) zich bevond op het moment dat u meegenomen werd door de autoriteiten. Aanvankelijk beweerde u niet te weten waar K. (...) was toen u door de bestelwagen werd meegenomen. U had niet opgelet of had hem niet gezien en u wist niet of hij nog in die steeg zat of al eerder verplaatst werd toen u werd meegenomen. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u K. (...) kon zien vanop de plek waar u zat voor u werd meegenomen, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat K. (...) daar wel nog zat toen u door die bestelwagen werd meegenomen (NPO III p. 11-12). Dat u niet in de gaten had wat er met uw broer gebeurde, hoewel u hem kon zien zitten en zelf beweerde hem geroepen te hebben toen jullie geboeid werden en uw broer geslagen werd (NPO III p.11), is weinig aannemelijk. Voorts stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud twee uur onderweg te zijn geweest in die bestelwagen, waar u tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud sprak over 40 minuten (NPO I p. 13, NPO II p. 11, NPO III p. 11). U was verder tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent de ring die u droeg op het moment van uw arrestatie. U beweerde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw ondervragers vermoedden dat u een aanhanger was van de Verenigde Staten van Amerika daar u een Amerikaanse ring aan uw vinger had, die u niet afkreeg daar uw vinger te dik was (NPO II p. 11). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u al uw persoonlijke bezittingen waaronder uw ring diende af te geven tijdens uw vasthouding (NPO III p. 13). Voorts slaagde u er niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de ondervragingen die plaatsvonden tijdens uw vasthouding. Waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten wie uw ondervrager was daar u hem niet mocht zien en via zijn stem door had dat u eenmaal door iemand anders werd ondervraagd, beweerde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud altijd door dezelfde persoon ondervraagd te zijn (NPO II p. 11, NPO III p. 13). Evenmin was u coherent over het tijdstip van deze ondervragingen. Zo plaatste u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud de derde ondervraging drie dagen voor u werd vrijgelaten. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud had deze derde ondervraging volgens u één dag voor uw vrijlating plaatsgevonden (NPO II p. 11, NPO III p. 13). U liet zich voorts tegenstrijdig uit over de documenten die u diende te ondertekenen tijdens uw ondervragingen. Gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar deze documenten repliceerde u niet juist te weten wat er in deze documenten stond. (NPO II p. 12). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u er vanuit te gaan dat alles wat tussen u en uw ondervrager gebeurd was in deze documenten vermeld stond (NPO III p. 14). Tot slot was u niet in staat

coherente verklaringen af te leggen omtrent uw vrijlating. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat te horen kreeg naar de gevangenis van Evin overgebracht te worden toen ze u kwamen halen op de laatste dag van uw vasthouding. U werd vervolgens in een auto gezet en na twee uur te hebben gereden, werd u vrijgelaten (NPO I p. 13-14). Tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud stelde u dat er helemaal niets tegen u gezegd werd toen u werd meegenomen en later werd vrijgelaten. U werd in een auto gezet en na 40 minuten te hebben gereden werd u vrijgelaten (NPO II p. 12, NPO III p. 15).

Ook over de gebeurtenissen na uw vrijlating liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen.

Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 19 khordad 1397 (9 juni 2018) te zijn opgebeld door iemand die zich niet voorstelde als iemand van het etelaat. Er werd door deze persoon zowel naar u als naar uw broer K. (...) gevraagd (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer op 20 khordad 1397 (10 juni 2018) te zijn opgebeld door iemand die wel vermeldde bij het etelaat te horen. Er werd enkel over u gesproken en niet over andere personen (NPO II p. 13-14, NPO III p. 17). Gewezen op uw eerdere verklaringen stelde u louter dat er niet naar K. (...) werd gevraagd, u wist het niet meer. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u voorts dat u in de voormiddag naar het bureau van het etelaat diende te gaan. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u in de namiddag te zijn gegaan (NPO II p. 14, NPO III p. 17). Over wat er tijdens dat gesprek op het bureau van het etelaat gezegd werd legde u andermaal tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat u een verbod werd opgelegd om met meer dan twee personen op straat te komen en repte u met geen woord over de vraag om met het etelaat samen te werken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud sprak u aanvankelijk dan weer enkel over de vraag om samen te werken met het etelaat, waartoe u een nummer kreeg (NPO III p. 5). Pas nadat u werd gewezen op uw verklaringen voor de DVZ bevestigde u dat u tevens een samenscholingsverbod kreeg opgelegd (NPO II p. 14-15). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wijzigde u andermaal uw verklaringen en sprak u niet meer over een nummer dat u op een papier had gekregen, doch beweerde u dat u een telefoon diende op te halen de volgende dag, iets wat u niet had gedaan (NPO III p. 19). Dat u die telefoon niet bent gaan ophalen, lokte verbazingwekkend genoeg geen verdere stappen van de autoriteiten uit, voor zover u weet. Noch u noch uw ouders werden nog gecontacteerd (NPO III p. 19-21). Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het beweerde contact tussen u en de Iraanse autoriteiten na uw vrijlating.

Tot slot ondermijnt uw legaal vertrek uit Iran aan de hand van uw eigen paspoort verder uw geloofwaardigheid. Uw beweringen dat u nadat u te horen had gekregen dat u met de Iraanse autoriteiten moest samenwerken naar Isfahan bij K. (...) ging omdat u hoopte er niet gevonden te worden (NPO III p. 20) en zo bang was, zelfs van mensen op straat (NPO III p. 23) zijn moeilijk te rijmen met het risico dat u vervolgens nam om aan de hand van uw eigen paspoort legaal Iran te verlaten. Dat u uw haar had afgeschoren en uw baard had laten groeien doet hier geen afbreuk aan.

Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vluchtrelaas.

Wat betreft de problemen die u kende tijdens uw legerdienst, u werd driemaal vastgehouden omdat u niet deelnam aan het vrijdaggebed, at tijdens de ramadan en een discussie met uw overste had, dient vastgesteld te worden dat deze problemen zich afspeelden tussen tir 1394 (juni/juli 2015) en khordad 1396 (mei/juni 2017) en bijgevolg niet als uw directe vluchtaanleiding gezien kunnen worden. U bleef immers nog tot 20 tir 1397 (11 juli 2018) in Iran (NPO I p. 7-8). U gaf verder aan uw legerdienst te hebben afgerond, te beschikken over uw legerdienstkaart en nadien geen problemen meer gekend te hebben ten gevolge van deze incidenten (NPO I p. 8). Uit deze incidenten kan aldus geen actueel risico afgeleid worden.

Verder kan er aan uw manier van geloven geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming gekoppeld worden. Uit de problemen die u in het verleden kende, zo werd u aangesproken nadat vrienden aan het eten waren tijdens de ramadan, werd u ondervraagd en gefouilleerd daar u er anders uitzag en aan het roken was, en werd u tegengehouden en uw auto in beslag genomen daar uw zus en uw nicht hun hijab in de auto niet droegen, blijkt niet dat u persoonlijk omwille van uw geloofsovertuiging gevisieerd werd, noch dat deze problemen voldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (NPO II p. 6). Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat steeds meer mensen niet meer praktiseren in Iran, dat Iran steeds seculierder wordt en dat het niet praktiseren van islamitische verplichtingen zoals het gebed of naar de moskee gaan niet of nauwelijks zorgen voor problemen of speculatie omtrent iemands religie. Aldus volstaat het niet praktiseren op zich niet om a priori te gewagen van een nood aan internationale bescherming.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, opleidingen en het feit dat u uw legerdienst vervulde wordt niet getwijfeld. Dat uw broer K. (...) in Roemenië internationale bescherming werd toegekend, waarvan u meerdere documenten en attesten neerlegde, wordt evenmin betwist. Het medisch attest dat u neerlegde toont louter dat u medische zorgen verkreeg, maar kan geen informatie bieden over de context waarin u deze verwondingen opliep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een "Appreciatiefout en schending van :

- *de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".*

Verzoeker geeft aan:

"Verzoeker vreest vervolgd te worden in Iran vanwege zijn politieke standpunt en activiteiten van opposant en zijn manier van geloven, ver van strenge en rigoureuze religieuze voorschriften.

Men dient rekening te houden met de volgende belangrijke elementen:

- *Verzoeker kende problemen tijdens zijn legerdienst wegens zijn manier van geloven;*
- *Verzoeker is naar Europa gevlucht, reisde door verschillende Europese landen en heeft tweemaal een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Europese landen;*
- *Verzoekers tweelingbroer werd erkend als vluchteling in Roemenië".*

Verzoeker wijst verder op en doet een algemene uiteenzetting aan de hand van algemene landeninformatie inzake de onderdrukking van tegenstanders door het Iraanse regime. Voorts stelt hij:

"Bovendien is de aanwezigheid van de Iraanse autoriteiten buiten het grondgebied meer dan aannemelijk, aangezien de Iraanse geheime diensten zeer actief zijn buiten hun grondgebied.

(...)

De zoektocht naar Iraanse tegenstanders door de autoriteiten in Iran is het onderwerp van een strijd in verschillende Europese staten die proberen hen te beschermen :

(...)

De onderdrukking van Iraanse tegenstanders wordt helaas nog recenter bevestigd door de executie van een tegenstander van het regime van Teheran :

(...)

Dit was niet de eerste keer, executies van tegenstanders worden regelmatig voorzien door de Iraanse overheden, zoals bijvoorbeeld een Iraanse staatsburger die in Frankrijk als vluchteling was erkend en die door de Iraanse autoriteiten voor zijn politieke activiteiten werd ontvoerd en vervolgens gedood :

(...)

De executie van Iraanse tegenstanders is krachtig veroordeeld door de Europese Unie, die stelt dat:

(...)

Amnesty International roept de internationale gemeenschap op om de "sterke verslechtering van de mensenrechtensituatie in Iran te veroordelen" et heeft onlangs een nieuwe website gemaakt om de crisis in Iran aan te klagen:

(...)".

Verzoeker gaat vervolgens in op de COI Focus van 30 maart 2020 inzake de behandeling van terugkeerders in Iran. Dienaangaande voert hij aan:

"Er moet eerst benadrukt worden dat de COI van 30.03.2020 grotendeels gebaseerd is op een rapport van de Department of Foreign Affairs and Trade van Australië van 7 juni 2018. De informatie is dus oud en moet geactualiseerd worden. Het Australische rapport zelf is twijfelachtig: geen informatie over de geanalyseerde periode, geen informatie over de "waarnemers", de bronnen zijn vaag en de informatie is dus niet verifieerbaar, het rapport spreekt alleen over vrijwillige terugkeer en niet over gedwongen terugkeer. In het verslag wordt niet vastgesteld dat de Iraanse autoriteiten geen aandacht besteden aan hun terugkerende onderdanen.

Het CGVS heeft eigenlijk geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran:

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden.

Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de positie van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet kan bij het evalueren van een nood om internationale bescherming :

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden, wat vervolgens niet gerusstellend is.

Uit het DFAT-verslag waarnaar in het COI Focus is verwezen (update 14 april 2020), kan men lezen dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren, dit geldt niet voor gedwongen terugkeer, die noodzakelijkerwijs via een laissez-passer moet geschieden en derhalve gepaard gaat met ondervraging door de autoriteiten bij aankomst in het land (zie administratieve dossier, pg. 70):

(...)

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico loopt na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan.

In ieder geval zijn er niet voldoende informatie over gedwongen terugkeer.

Een "Country Guidance" van de UK Upper Tribunal van 20 februari 2020 is meer genuanceerd :

(...)"

Verzoeker wijst vervolgens op de ambivalentie in de Iraanse maatschappij. In dit kader voert hij aan:

"De Iraanse samenleving is bijzonder omdat zij op alle niveaus zeer ambivalent is. Hoewel de door de Iraanse autoriteiten verplichte Islam door veel Iraniërs wordt gepraktiseerd, zijn er in feite bijna 1 miljoen christenen in Iran.

Vrijheid van godsdienst bestaat in beginsel, maar de realiteit is heel anders. Het aantal Iraniërs dat zich tot het christendom heeft bekeerd, neemt toe en de illusie van een strikt islamitisch politiek regime dat door de Iraanse autoriteiten is ingesteld, strookt niet met de realiteit van de Iraanse onderdanen:

(...)

In een ander artikel over dezelfde studie en over de duidelijke tegenstellingen tussen de religieuze praktijken van de Iraniërs en de door de Staat opgelegde islam, kan het volgende worden gelezen :

(...)

Nog een andere bron bevestigt dat de bekering van Iraniërs is geen zeldzame gebeurtenis in Iran. De Minister van Inlichtingen, Alavi Mahmoud, geeft zelf toe dat deze bekeringen massaal plaatsvinden:

(...)"

Verzoeker concludeert:

"Samenvattend kan worden gesteld dat de algemene informatie getuigen van een reële repressie van opposenten van het regime en dat de autoriteiten een controle voeren van sociale netwerken met grote risico's van represailles in geval van tekenen van oppositie.

Er bestaat bovendien bijna geen informatie over het lot van teruggekeerde asielzoekers.

Men dient dus zorgvuldig te zijn in de beoordeling of een asielzoeker naar Iran mag teruggaan."

Verzoeker stelt verder een nood te hebben aan internationale bescherming op grond van de elementen die door verweerder (deels) niet worden betwist. Meer bepaald wijst hij op:

"- Het feit dat verzoeker al problemen kende bij zijn legerdienst omwille van zijn manier van geloven;

- Het feit dat verzoeker een opposant is van de regime;

- Het feit dat verzoeker in Europa is gevlucht;

- Het feit dat verzoekers tweelingbroer erkend werd als vluchteling in Roemenië;

- Het feit dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in twee Europese landen;

Deze elementen volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij."

Verzoeker wijst op het begrip 'groepsvervolging' en betoogt:

"In casu lijkt het geen twijfel dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten als opposant wordt of dreigt te worden beschouwd.

Het is bekend dat deze groepen door de Iraanse autoriteiten worden vervolgd. Het loutere feit dat verzoeker behoort tot deze openlijk vervolgte groepen (cf. algemene informatie supra) is derhalve

voldoende om bescherming te rechtvaardigen, zonder dat enige persoonlijke vervolging hoeft te worden aangetoond.

(...)

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en verzoekers het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst :

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoeker overtuigingen en activiteiten, hij vervolgd zou worden. Het is bovendien door verwerende partij niet betwist.

Hoewel sommige elementen van verzoekende party's verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekende partij - en de bewijzen – moeten worden geanalyseerd om haar behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen (eigen onderstropping) :

(...)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekende party's asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft dat hij vervolgd zou worden bij terugkeer naar Iran. Dit is niet de juiste aanpak.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die verwerende partij heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekende partij heeft zich oprecht ingespannen om haar verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover zij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissingen - verzoeker erkend dient te worden als vluchteling."

Waar in de bestreden beslissing aan verzoeker wordt verweten dat hij naliert een verzoek om internationale bescherming in te dienen of te vervolledigen in de landen die hij doorkruiste alvorens naar België te reizen, voert verzoeker vervolgens aan:

"Dergelijke redenering is ontoereikend, fout en onredelijk.

Verwerende partij weet dat er geen doeltreffende legale wijzen bestaan om in België aan te komen om er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Verzoekers zijn vervolgens verplicht om illegaal te reizen om tot de Belgische grondgebied aan te komen.

Zou men de redenering van verwerende partij volgen zou België nooit verzoeken om internationale bescherming moeten behandelen aangezien asielaanvragers verplicht zijn via andere landen te passeren om in België aan te komen en dus altijd hun verzoek in deze landen zouden moeten indienen. Geen asielaanvragen zouden vervolgens in België meer worden ingediend.

Het niet indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij aankomst in de EU is geen bewijs dat er eigenlijk geen nood is om internationale bescherming maar bewijst dat het Europese asiel- en opvangsysteem niet homogeen is. Verwerende partij kan niet ontkennen dat de opvangvoorzieningen in de verschillende Europese landen fundamenteel verschillend zijn en dat de moeilijkheden waarmee asielzoekers te maken krijgen sommigen er redelijkverwijs toe kunnen brengen in sommige landen geen asiel aan te vragen. Dit negeren en ontkennen is helemaal verkeerd en zo ver van de werkelijkheid.

Het feit dat verzoeker geen asiel heeft gevraagd in Griekenland, Roemenië, Hongarije en Tsjechië is vervolgens niet het bewijs dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade heeft maar enkel maar alleen het gevolg van een zeer verschillend asielbeleid in Europa dat aanvragers aanzet tot forum shopping."

Betreffende de motivering inzake zijn aanwezigheid op de protesten in december 2017, doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij viseert secundaire et niet belangrijke elementen om verzoekers aanwezigheid op de protesten van Gohardasht te betwisten. Dit kan niet. Verzoekers relaas - gedurende 3 gehoren die in totaal meer dan 15 uren duurden - is samenhangend, gedetailleerd en toont een echt gevoel van ervaring. Verwerende partij verwijst naar :

- De afwezigheid van foto's;

- Het feit dat verzoeker het begin de van de protesten in Mashad op 2 of 3 dey plaatste alhoewel deze op 7 dey begonnen - Mashad waar verzoeker niet was;

- Het feit dat verzoeker verklaarde dat er in de media niet werd gereageerd op de protesten in het land alhoewel er wel degelijke publieke reacties waren;

- "tegenstrijdige" verklaringen over hoe en wanneer hij met zijn broer K. (...) afsprak voor de tweede dag van de protesten;

- De kwalificatie van M. (...), de man die een spuitbus aan verzoeker gaf : vriend ? kennis ?

- Het aantal aanwezigen op de protesten;

Deze argumenten zijn, afzonderlijk en gecombineerd, niet voldoende om het hele relaas van verzoeker te betwisten. Verzoeker herinnert dat deze feiten meer dan 5 jaar geleden zijn gebeurd en dat het normaal is dat enkele details hem ontgaan. Des te meer kunnen de argumenten niet worden onthouden tegen verzoeker aangezien ze allen een redelijke uitleg krijgen :

1) Verwerende partij verwijt aan verzoeker geen elementen noch documenten neer te leggen met betrekking tot zijn aanwezigheid gedurende de protesten en duidt verschillende tegenstrijdigheden aan om de geloofwaardigheid van zijn aanwezigheid te betwisten.

Verzoeker benadrukt ten eerste dat hij niet heeft gedacht om zijn aanwezigheid tijdens de protesten te documenteren. Het was gevaarlijk om rond te lopen met een GSM aangezien het gedrag van de Iraanse overheden met de vrijheid van meningsuiting. Hij had enkele foto's maar heeft ze niet meer. Hij is niet meer in bezit van zijn vorige telefoon. Ten tweede zou hij aan verwerende partij willen herinneren dat de Iraanse overheden het gebruik van "moderne" communicatiemiddelen controleren en vaak internet afsluiten, wat het heel moeilijk maakt om enig contact met vrienden te hebben en documenten of foto's te delen.

2) Verzoeker plaatste nooit het begin van de protesten in Mashad op 2 of 3 dey 1396 maar zei dat hij het niet wist en dat ze begonnen een paar dagen voordat hij zelf deelnam in Gohardasht, hij zei "misschien" 2 of 3 dey. Verzoeker verklaarde nooit dat hij deelnam in Mashad.

Hoe kan een gegeven dat hij als niet zeker bestempelt, maar dat hij binnen enkele dagen correct op een tijdstip plaatst in verband met een gebeurtenis waaraan hij niet heeft deelgenomen, zijn deelname aan de protesten in Gohardasht in twijfel trekken? Het CGVS analyseert zijn dossier uitsluitend "à charge" en is duidelijk onredelijk in zijn beoordeling van de verklaringen van verzoeker.

3) Verzoeker heeft nooit gezegd dat er niets in de media kwam over de protesten maar zei dat er niets over de vervolgingen en de reactie van de overheid in de media stond :

(...)

Verzoeker verwijst zelf naar een zender die de betogingen uitzond, wat duidelijk wilt zeggen dat er over de betogingen werd gesproken maar dat de reactie van de overheden en het geweld dat gebruikt werd niet getoond werd, dit is wat verzoeker wou zeggen met "nee nooit".

4) Over verzoekers afspraak met zijn broer voor de betogingen op de tweede moet er vastgesteld worden dat het CGVS overdrijft in zijn eisen van nauwkeurigheid.

Op de eerste dag van de protesten was verzoeker in de winkel van zijn broer Em. (...) en heeft hij zijn broer K. (...) opgebeld op te gaan protesteren.

Op de tweede dag van de protesten heeft verzoeker nogmaals met zijn broer K. (...) afgesproken. Er bestaat geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, dit is wat hij tijdens zijn eerste en derde gehoor heeft gezegd :

"Maar de dag nadien ging ik werken, 's Avonds kwam ik terug en die opstand ging verder door. Maar deze keer met veel meer mensen dan de 9e. Ik belde naar K. (...) en hij is ook naar mij gekomen en rond half 9 's avonds gingen we op straat "(NPO I, p. 12)

Komt overeen met:

(...)

5) M. (...) is een "vriend" die verzoeker tijdens de betogingen heeft ontmoet. Van een langdurige vriend is er dus geen sprake aangezien hun "vriendschap" geboren is tijdens de protesten en heeft enkel gedurende deze protesten geduurd. M. (...) is meer een kennis. Nogmaals zijn de verwijtingen van verwerende partij onbegrijpelijk

6) Verwerende partij verwijt aan verzoeker geen precieze cijfers te geven over de aanwezigen gedurende de protesten. Dit is een cijfer die niemand precies kan geven. Verzoekers legde uit dat de tweede dag er

meer mensen waren dan de eerste maar hij kan dit niet exact cijferen : hij zei één keer 5 tot 6 maal meer en de andere keer 2 tot 3 keer meer... Het is waar dat het niet op dezelfde cijfers toekomt maar deze cijfers kent verzoekers toch niet, ook niet verwerende partij, en dit heeft hij duidelijk gezegd. Er waren meer mensen aanwezig op de tweede dag wat niemand betwist. Op de derde dag waren er duizenden mensen aanwezig. Verzoeker stelt vast dat er "één miljoen" staat geschreven in zijn verklaringen maar dit kan niet : zou er één miljoen mensen buiten zijn had de Iraanse bevolking een revolutie kunnen leiden, dit kan gewoon niet. Ofwel is er een probleem met de tolk, ofwel moet dit gelezen worden als een manier van spreken, "we waren een miljoen mensen" ndlr "we waren met veel".

Kortom, uit deze gegevens, ten aanzien waarvan de wederpartij tegenstrijdigheden tracht te vinden, kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet aan de demonstraties heeft deelgenomen. Afgezien van deze zes kleine en onbeduidende details was verzoekers relaas nauwkeurig, gedetailleerd en verklarend. Ter herinnering: verzoeker is gedurende 15 uur ondervraagd over de feiten die tot zijn vlucht uit het land hebben geleid. De zes onbeduidende argumenten kunnen de verklaringen van verzoeker in hun geheel niet geldig tegenspreken, temeer daar zij in de bovenstaande uiteenzettingen op coherente wijze worden toegelicht.

De deelname van verzoekster aan de Goherdasht-demonstraties staat derhalve voldoende vast en de wederpartij betwist deze niet op geldige wijze."

Met betrekking tot zijn arrestatie en zijn vasthouding, stelt verzoeker:

"Zoals voor zijn participatie op de protesten verwijst verwerende partij naar details om het geheel relaas van verzoeker over zijn arrestatie en zijn vasthouding te betwisten.

Verzoeker begrijpt niet waar hij zichzelf heeft tegengesproken: verzoeker wist dat K. (...) in de buurt was toen hij gearresteerd werd maar werd daarna geblinddoekt en in de wagen gezet. K. (...) was niet naast verzoeker en hij had dus K. (...) in de gaten tot op een bepaald moment. Wat er daarna met K. (...) precies is gebeurd weet verzoeker niet, hij hoorde wel schreeuwen. Verzoeker heeft samenhangende verklaringen afgelegd.

Over de tijd die verzoeker in de wagen heeft gezeten kan hij geen precieze informatie geven, hij had geen uurwerk en het is heel moeilijk om de tijd te evalueren wanneer men geblinddoekt wordt getransporteerd naar een plek die men niet kent. Het heeft dus tussen 40 minuten en 2 uren geduurd maar precies kan verzoeker het niet zeggen. Hij heeft ook meermaals gezegd dat dit een schatting was, dat hij niet wist waar hij gebracht werd.

Over de ring die verzoeker droeg is er een misverstand gebeurd : verzoeker had meerdere ringen aan. Een van zijn ringen kon hij niet afkrijgen omdat zijn vinger te dik was. Deze ring was een ring met een symbool van de VS. Zijn andere persoonlijke spullen - waaronder andere ringen - werden afgenomen gedurende het begin van zijn detentie.

Over zijn ondervragers wenst verzoeker te benadrukken dat één persoon telkens aanwezig was gedurende zijn ondervragingen en hij kon hem erkennen via zijn stem. Een keer werd hij door iemand anders ondervraagd maar zijn gebruikelijke ondervrager was ook aanwezig.

Over het moment van zijn ondervragingen wenst verzoeker aan Uw Raad te herinneren dat hij geen notie van de tijd had. Hij had geen toegang tot een uurwerk en kon het daglicht ook niet zien.

Over de documenten die hij moest ondertekenen vermoedt verzoeker dat dit het PV was van zijn ondervragingen maar kan het niet bevestigen. Het is niet tegenstrijdig om te zeggen dat men niet weet wat er in de documenten staat, maar dat men denkt dat het een PV is.

Ten slotte herhaalt verzoeker zijn verklaringen die niet tegenstrijdig zijn : tijdens zijn vrijlating werd hem niets gezegd maar gedurende zijn detentie werd hij voortdurend bedreigd met overbrenging naar de Evin gevangenis daar hij vervolgens op het moment van zijn vrijlating dacht daar te worden gebracht.

Nogmaals hebben deze "tegenstrijdigheden" betrekking met details en kunnen de algemene geloofwaardigheid van verzoeker niet betwisten en krijgen een coherente en geloofwaardige uitleg."

Betreffende de gebeurtenissen na zijn vrijlating, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker werd op 20 khordad opgebeld door iemand van Ettelaat die zich niet heeft voorgesteld. Dat die persoon van Ettelaat was heeft verzoeker gedurende het gesprek verstaan om hij eiste dat verzoeker naar de inlichtingendienst moest gaan : "Er was iemand van ettelaat, maar hij heeft zich niet voorgesteld als iemand van ettelaat, hij zei, ik moet met bijan babaghanbari praten. Ik zei, u spreekt er mee. Hij zei, u moet u morgen bij sepah ghabari, of inlichtingendienst van ettelaat aanmelden. (NPO I, p14). Verzoeker moest op 21 Kohordad naar Ettelaat gaan. Op de dag van deze ontmoeting kreeg verzoeker een nummer op een papier en moest de volgende dag een telefoonapparaat gaan ophalen, wat hij niet deed. Er bestaat een misverstand tussen een "nummer" hebben en een "telefoon" hebben : verzoeker had een telefoonnummer gekregen maar moest wachten op de volgende dag voor zijn telefoonapparaat.

Over het feit dat verzoeker legaal uit het land is vertrokken wenst hij te benadrukken dat hij tijdens de vergadering van Ettelaat zijn akkoord heeft gegeven om samen te werken en was dus niet officieel gezocht

door de overheden. Er waren ook weinig kansen dat er mensen van etelaat die verzoeken kenden aanwezig zouden zijn op de luchthaven op het moment dat hij wou vertrekken."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn geloof. Dienaangaande doet hij gelden:

"Verwerende partij betwist niet dat verzoeker omwille van zijn "manier van geloven" driemaal gearresteerd werd gedurende zijn legerdienst en dat hij problemen kende in zijn dagelijks leven.

Toch is verwerende partij van oordeel dat deze problemen geen aanleiding hebben gegeven aan de vlucht van verzoeker en vervolgens geen actueel risico kunnen bewijzen.

Verzoekende partij betwist niet dat het niet omwille van de incidenten gedurende zijn legerdienst en omwille van de problemen die hij dagelijks kende omwille van zijn geloofsuiting dat hij uit Iran is gevlucht. Toch moet er vastgesteld worden dat deze problemen hem in de visie hebben gebracht van de overheden en dat hij, bij geval van gedwongen terugkeer, gemakkelijk identificeerbaar kan zijn als "opposant" of als persoon die al problemen kende met de overheden.

Zoals uitgelegd werd in punt 2.2.2 (zie supra) zijn Iraanse terugkeerders systematisch ondervraagd bij terugkeer. Ze lopen het risico op ernstige schade wanneer ze gedetineerd worden en een detentie kan komen wanneer er eerdere negatieve contacten met de Iraanse veiligheidsdiensten bestaan, wat het geval van verzoeker is, zowel door de door het CGVS niet betwiste elementen als door de elementen die werden betwist maar waarvan de geloofwaardigheid door het onderhavige beroep is hersteld.

Gelet op verzoekers vroegere contacten met de Iraanse autoriteiten lijdt het geen twijfel dat deze hem arresteren, ondervragen en fysiek aanvallen, zoals uit de algemene informatie blijkt."

Verzoeker concludeert:

"In geval van terugkeer naar Iran vreest verzoeker vervolgingen wegens verzoekers politieke overtuigingen en activiteiten, en met name gearresteerd, gedetineerd en geëxecuteerd.

Verzoeker werd al in het verleden het slachtoffer van vervolgingen -waarvan sommige niet betwist werden door het CGVS.

De elementen waarop deze vrezen zijn gebaseerd, worden aangetoond, ondersteund en versterkt door samenhangende en gedetailleerde verklaringen van verzoeker en door de algemene informatie beschikbaar over de situatie van opposanten in Iran. Tezamen tonen zij aan dat er voor verzoekers een reëel risico bestaat, dat rechtvaardigt dat zij in hoofddorde als vluchtelingen worden erkend - zowel voor politieke als religieuze redenen.

In ondergeschikte orde, vreest verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten hem zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten te verkrijgen.

In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten.

In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden, aangezien geen zorgvuldige en grondige analyse is verricht geweest met betrekking tot de verklaringen van verzoeker en het CGVS zou bijkomende informatie moeten naar voor brengen om de motivering van zijn beslissing te staven en Uw Raad op afdoende wijze inlichten over de situatie in Iran:

- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran, die asiel hebben aangevraagd en waarvan één lid van de familie erkend werd als vluchteling in Europa;*

Deze vaststellingen moeten ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift laat uitschijnen dat verweerder zijn verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat om deze – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker vestigt in het voorliggende verzoekschrift meermaals de aandacht op het gegeven dat zijn broer als vluchteling werd erkend in Roemenië. Tevens laat hij meermaals uitschijnen dat er op grond van dit gegeven in zijner hoofde een nood aan internationale bescherming zou bestaan of dat dit minstens nader had of zou moeten worden onderzocht.

Verzoeker kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Verzoeker gaat met dit betoog vooreerst namelijk volledig voorbij aan het gegeven dat hij ook zelf informatie kan bijbrengen en neerleggen ter adstructie van zijn beweerde nood aan bescherming ingevolge de erkenning als vluchteling van zijn broer in Roemenië. Verzoeker brengt dienaangaande echter geen concrete en nuttige informatie bij. Verzoeker toont *in concreto* op generlei wijze aan dat of op welke wijze de Iraanse autoriteiten van de erkenning als vluchteling van zijn broer in Roemenië op de hoogte zouden zijn gekomen of zouden riskeren te komen. Verder legt verzoeker geen informatie neer waaruit blijkt en kan uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet worden afgeleid dat, dit louter omwille of ten gevolge van de problemen van zijn broer en/of diens verblijf en erkenning als vluchteling in Roemenië, ook in hoofde van verzoeker een risico op ernstige problemen of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden zou zijn. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers in het geheel niet dat het loutere vertonen van familiale banden met een in het buitenland erkende vluchteling

en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dat zulks hiertoe niet volstaat, blijkt overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat nog tal van verzoekers familieleden in Iran wonen en dat verzoeker in hunner hoofde geen ernstige, geloofwaardige, aan de situatie, problemen en vrees van zijn broer of diens erkenning als vluchteling verbonden, problemen aanhaalde (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.2-3; verklaring DVZ, nr.13, 17). Tevens kan dit duidelijk worden afgeleid uit het feit dat ook verzoeker zelf kennelijk de mening toegedaan is dat de erkenning als vluchteling van zijn broer in Roemenië niet kan volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Zoals hieronder zal blijken, achtte verzoeker het immers nodig om een ongeloofwaardig en fictief asielrelaas op te dissen en hierin te volharden.

Dat er ten aanzien van verzoekers broer en in Roemenië zou zijn besloten dat diens problemen en vrees voor vervolging geloofwaardig zijn, brengt *ipso facto* daarenboven geenszins met zich dat ook de heden door verzoeker aangevoerde problemen, vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming, in navolging van zijn broer, geloofwaardig zouden zijn of zouden moeten worden geacht. Het is aan verzoeker zelf om aan de hand van zijn eigen ervaringen en verklaringen en *in concreto* aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk problemen zou hebben gekend en/of problemen zou riskeren te ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij aldaar zou hebben deelgenomen aan enkele protesten. Daarnaast zou hij er in het verleden enkele problemen hebben gekend omdat hij, ondanks dat hij wel geloofde in god, zich nooit moslim voelde en de religie niet praktiseerde volgens de islamitische tradities.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende nood aan internationale bescherming danig worden ondergraven door verzoekers houding en gedragingen na aankomst in Europa. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Vooreerst dient er gewezen op uw nalaten om in de verschillende landen die u aandeed alvorens aan te komen in België en die deel uitmaken van de Schengenzone te verzoeken om internationale bescherming. Zo verbleef u drie maanden in Griekenland, alwaar u geen verzoek indiende en vervolgens in Roemenië, Hongarije en Tsjechië, waar u andermaal geen verzoek indiende. Na uw arrestatie in Slovakije, diende u wel een verzoek om internationale bescherming in, maar u wachtte het resultaat van uw procedure niet af en verliet twee weken later het land. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er immers toe te wijzen op de verschillen in de opvangsystemen in de lidstaten van de EU, te laten uitschijnen dat het Belgische opvangsysteem beter zou zijn dan dat van alle landen die hij doorkruiste en aan te geven dat hij daarom geen verzoek om internationale bescherming vroeg in Griekenland, Roemenië, Hongarije en Tsjechië en verzaakte aan het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende in Slovakije. Deze uitleg kan echter hoegenaamd niet overtuigen. Vooreerst staft verzoeker zijn beweringen inzake de verschillen in opvangsystemen niet en toont hij niet aan dat de opvangsystemen in alle landen die hij doorkruiste dermate gebrekkig zouden zijn dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij aldaar een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Zo verzoeker werkelijk een dringende en ernstige nood aan internationale bescherming had, kan bovendien worden aangenomen dat dergelijke louter materialistische overwegingen er niet aan in de weg zouden staan dat hij na aankomst in Europa zo snel mogelijk en vanaf wanneer hij daartoe de kans had een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Redelijkerwijze kan namelijk weldegelijk worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst

in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, maandenlang talmde en verschillende landen doorkruiste alvorens zulk verzoek in te dienen en bovendien verzaakte aan het eerste verzoek om internationale bescherming dat hij in Europa indiende in Slovakije, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker betreffende de overige, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en opgenomen motieven meermaals tracht te laten uitschijnen dat deze zouden kunnen of moeten worden toegeschreven aan het tijdsverloop sedert de feiten en waar verzoeker meer bepaald aangeeft dat er na het onderhavige beroep mogelijks grijze zones zullen blijven bestaan, dergelijke grijze zones tracht te verklaren door *“de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten”* en benadrukt dat deze feiten enkele jaren geleden plaatsvonden, dient verder te worden opgemerkt dat het feit dat er sedert verzoekers voorgehouden oppositieactiviteiten en problemen reeds de nodige tijd is verstreken, er, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, geenszins aan in de weg staat dat van hem mag worden verwacht dat hij over zijn beweerd gebrek aan religieuze praktiseren en oppositieactiviteiten en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op spontane, correcte, coherente, duidelijke, precieze en geloofwaardige wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren, die de essentie uitmaken van het relaas en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en voor het ontstaan, in zijner hoofde, van een nood aan internationale bescherming. De door verzoeker aangehaalde activiteiten, gebeurtenissen en problemen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn om hierover ook heden nog op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze te verhalen.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing, inzake verzoekers voorgehouden activiteiten en problemen, vooreerst op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voorts dient vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw aanwezigheid op de protesten van 9, 10 en 11 deij 1396 (30-31 december 2017, 1 januari 2018). U gaf nochtans aan foto's te hebben gemaakt en mogelijks op foto's van andere aanwezigen te staan. Echter uw eigen foto's had u niet meer en u kon ook niet aan vrienden vragen om na te gaan of zij foto's hadden die uw aanwezigheid konden staven. U wilde het niet vragen, uit schrik dat de desbetreffende personen in de gaten zouden worden gehouden (NPO III p. 16-17). Gelet op de bestaande mogelijkheden tot anonieme communicatie, kan nochtans van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij spontaan op zijn minst een oprechte inspanning levert om alle elementen en documenten aan te brengen die zijn relaas enigszins kunnen staven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel legt hij in dit kader inconsistente verklaringen af. Waar hij in het verzoekschrift beweert dat hij er niet aan zou hebben gedacht om zijn aanwezigheid tijdens de protesten te documenteren en dat het gevaarlijk was om er met een gsm rond te lopen, dient immers te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk kan worden gerijmd met zijn eerdere gezegden, blijkens dewelke verzoeker, zoals hij in het verzoekschrift even verder ook zelf laat uitschijnen waar hij aangeeft dat hij op zijn vorige gsm foto's had van de protesten, zijn aanwezigheid op deze protesten weldegelijk zou hebben gedocumenteerd en dat hij aldaar weldegelijk ook zelf foto's zou hebben gemaakt met zijn gsm. Verder treedt de Raad verweerder bij in het oordeel dat, gelet op de veelheid aan heden ten dage beschikbaar zijnde, anonieme communicatiemogelijkheden en in acht genomen dat verzoeker daarnaast nog beschikt over familie in Iran via dewelke hij, dit al dan niet via derden, eveneens de nodige pogingen kon ondernemen teneinde de voormelde bewijzen op te vragen bij zijn vrienden, van verzoeker minstens een ernstige en oprechte inspanning mocht worden verwacht om zijn aanwezigheid op de protestacties, waarvan er volgens zijn eigen verklaringen bewijzen bestonden, te staven. Dat verzoeker naliet zulke pogingen te ondernemen en niet het minste begin van bewijs aanreikt ter staving van zijn voorgehouden aanwezigheid op deze protestacties, doet aldus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweerdte aanwezigheid.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U slaagde er verder niet in de start van de protesten correct in de tijd te plaatsen. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat deze protesten startten in Mashad op 7 dey 1396 (28 december 2017), plaatste u de start op 2 of 3 dey 1396 (23 of 24 december 2017). Nochtans bleek u wel de berichten over de protesten in de andere steden, waaronder Mashad te volgen, u stelde expliciet dat dit nieuws bij u binnen kwam (NPO III p. 4).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij in persoon niet deelnam aan de protesten in Mashad, staat er geenszins aan in de weg dat van verzoeker, als actieve deelnemer aan de protesten in Gohardasht die verklaarde dat hij de berichten over de protesten in de andere steden, waaronder Mashad, volgde en die expliciet aangaf dat dit nieuws bij hem binnen kwam, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat hij de start van de protesten op een precieze en correcte wijze zou kunnen situeren in de tijd en ten aanzien van de aanvang van zijn eigen deelnames aan deze protesten. Zoals verzoeker zelf aangeeft en zoals genoegzaam blijkt uit de verklaringen die hij in dit kader zelf aanhaalt in het voorliggende verzoekschrift, bleek verzoeker hiertoe echter kennelijk niet in staat. Verzoeker gaf namelijk aan niet te weten wanneer de protesten begonnen, gaf aan dat deze begonnen een paar dagen voordat hij zelf deelnam in Gohardasht en voegde toe dat dit misschien op 2 of 3 dey 1396 was (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.4). Omwille van het voorgaande, kan verder niet worden aangenomen dat uit de hierboven geciteerde motivering zou kunnen worden afgeleid dat verweerder verzoekers dossier enkel in verzoekers nadeel zou hebben onderzocht.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Het mag verder verbazen dat u beweerde dat er door de nationale autoriteiten in de media niet werd gereageerd op de protesten in het land. U verklaarde dat deze werden genegeerd en dat er over problemen elders in de wereld werd gepraat. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat er wel degelijk publieke reacties waren van verschillende hooggeplaatste regeringsleden, waaronder de minister van binnenlandse zaken, die opriepen om niet deel te nemen aan de protesten en deze veroordeelden. Verder probeerde toenmalig president Rouhani de gemoederen te kalmeren via een boodschap op de staatstelevisie.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Uit zijn voormelde verklaringen, die hij overigens herneemt in het verzoekschrift, blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat hij geen weet had van de publieke reacties van verschillende hooggeplaatste regeringsleden waaronder de minister van binnenlandse zaken, dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat de protestacties in het land nooit in het nieuws kwamen en dat hij beweerde dat deze protestacties gewoonweg werden genegeerd. Hij voegde zelfs toe: *“Op tv wordt bv muziek gespeeld, of ze spreken over problemen in Amerika, aan de andere kant van de wereld, maar niet over de opstand”*. Dat verzoeker nadien toevoegde dat enkele zenders wel via de sociale media filmpjes verspreidden, doet aan zijn voormelde, duidelijke en niet mis te verstane verklaringen geen afbreuk. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift bovendien de mening te zijn toegedaan dat de reactie van de overheden op de protestacties en het geweld dat er gebruikt werd niet werden getoond. Deze verklaringen zijn, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, kennelijk in strijd met de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Bovenstaande bevindingen plaatsen dan ook reeds het nodige voorbehoud bij uw bewering dat u zelf in Gohardasht op de protesten aanwezig was. Dat er aan uw deelname getwijfeld kan worden blijkt verder uit onderstaande elementen.

Zo bleek u niet eenduidig in uw verklaringen over hoe u met uw broer K. (...) afsprak op de tweede dag van de protesten. In uw eerste onderhoud verklaarde u K. (...) 's avonds gebeld te hebben waarna hij u vervoegde (NPO I p. 12). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u aanvankelijk dat u samen met K. (...) thuis was vertrokken, om daarna uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u overdag met K. (...) had afgesproken om elkaar ergens in Gohardasht te ontmoeten, u wist echter niet meer waar (NPO III p. 7).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat hij voorhoudt was het, zo hij daadwerkelijk samen met zijn broer had deelgenomen aan de betreffende protesten, zo zij hierdoor beide ernstige problemen hadden gekend en zo zij daardoor hun land van herkomst samen hadden verlaten, geenszins onredelijk om van verzoeker te verwacht dat hij op een spontane, duidelijke, nauwkeurige, consistente en coherente wijze zou kunnen aangeven hoe hij met zijn broer K. afsprak op de tweede dag van de protesten. Dat verzoeker hiertoe desalniettemin niet in staat bleek, blijkt duidelijk uit zijn voormelde verklaringen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“U liet verder tegenstrijdige verklaringen optekenen over wie M. (...) is, de persoon van wie u een spuitbus kreeg. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud noemde u hem een vriend, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud was hij geen vriend, maar kende u hem een beetje en tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u hem tijdens de betoging te hebben leren kennen (NPO I p. 12, NPO II p. 9, NPO III p. 7).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen. Dat M. een ‘vriend’ of ‘meer een kennis’ was die verzoeker tijdens de betogingen ontmoette betreft aldus een gekunstelde, *post factum* geuite bewering waarmee verzoeker deze verklaringen alsnog met elkaar in overeenstemming tracht te brengen doch die niet de minste steun vindt in het dossier en niet kan worden aangenomen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Voorts gaf u geen coherente verklaringen over het aantal aanwezigen op de protesten in Gohardasht. Waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat er de tweede dag van de protesten vijf tot zes keer meer mensen aanwezig waren dan de dag ervoor, stelde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dat er de tweede dag twee tot drie keer meer mensen aanwezig waren dan de dag ervoor (NPO II p. 9, NPO III p. 7). Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat er één miljoen aanwezigen waren op de derde avond van het protest, hield u het tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op 3000 à 4000 deelnemers (NPO I p. 12, NPO III p. 9). Gewezen op uw eerdere verklaringen stelde u louter nooit één miljoen te hebben gezegd, dat was onmogelijk (NPO III p. 10).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden immers te minimaliseren. Indien hij werkelijk had deelgenomen aan de betreffende protestacties, kon weldegelijk worden verwacht dat hij minstens bij benadering zou kunnen aangeven hoeveel deelnemers er waren. Minstens kon worden verwacht dat hij zich hierover nadien zou hebben geïnformeerd, als was het maar met het oogmerk op zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming en om dit verzoek te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie. Zelfs indien aangenomen kan worden dat verzoeker niet op de hoogte was van het precieze aantal deelnemers op de drie protestdagen, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat dit hoegenaamd geen verklaring kan bieden voor de vaststelling dat hij hierover dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde. In dat geval, mocht immers van verzoeker worden verwacht dat hij op consistente en consequente wijze zou hebben aangegeven dat hij het niet wist, in plaats van over het aantal deelnemers op de protestdagen waaraan hij zou hebben deelgenomen dermate tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen inzake het aantal aanwezigen op de derde dag waarop hij zou hebben deelgenomen aan de protesten, dient verder te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan waren. Dat het zou gaan om ‘een manier van spreken’, kan, te meer nu verzoeker voorheen nog eenduidig ontkende en zelfs aangaf dat het onmogelijk was dat hij één miljoen zou hebben gezegd, dan ook niet worden aangenomen. Evenmin kan, gelet op de duidelijke en niet mis te verstane bewoordingen van verzoekers antwoord tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, worden aangenomen dat er mogelijks een probleem zou zijn geweest met de tolk. Bovendien wordt dit door verzoeker op generlei wijze gestaafd of onderbouwd. Verzoeker gaf bij de aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud bovendien aan de tolk te begrijpen en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen, betreffende deze tolk of andere, diende te melden. Verzoeker maakte van zulke problemen in het kader van het voorgaande geen melding. Daarenboven blijkt dat verzoeker een kopie van de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud opvroeg en bekwam en dat hij hierover geen opmerkingen overmaakte aan het CGVS. Bijgevolg wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat zijn voormelde gezegden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS zouden kunnen of moeten worden toegeschreven aan een probleem met de tolk.

De voormelde vaststellingen volstaan, dit in tegenstelling met wat verzoeker poneert in het voorliggende verzoekschrift, weldegelijk om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende deelname aan de protesten in Iran. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Uit voorgaande blijkt dat u uw aanwezigheid op de protesten in Gohardasht in dey 1396 niet aannemelijk heeft gemaakt.”

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht aangegeven:

“Hieruit vloeit voort dat de geloofwaardigheid van uw arrestatie en vasthouding volgend op deze protesten, eveneens op de helling komt te staan. Dit blijkt verder uit onderstaande elementen.

Zo liet u zich incoherent uit over waar uw broer K. (...) zich bevond op het moment dat u meegenomen werd door de autoriteiten. Aanvankelijk beweerde u niet te weten waar K. (...) was toen u door de bestelwagen werd meegenomen. U had niet opgelet of had hem niet gezien en u wist niet of hij nog in die steeg zat of al eerder verplaatst werd toen u werd meegenomen. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u K. (...) kon zien vanop de plek waar u zat voor u werd meegenomen, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat K. (...) daar wel nog zat toen u door die bestelwagen werd meegenomen (NPO III p. 11-12). Dat u niet in de gaten had wat er met uw broer gebeurde, hoewel u hem kon zien zitten en zelf beweerde hem geroepen te hebben toen jullie geboeid werden en uw broer geslagen werd (NPO III p.11), is weinig aannemelijk."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen zijn, in tegenstelling met wat hij tracht voor te houden, wel degelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Dat verzoeker initieel aangaf dat hij niet wist waar zijn broer zich bevond op het moment waarop hij werd meegenomen en stelde dat hij niet had opgelet, zijn broer niet had gezien en niet wist of zijn broer nog in de steeg zat of al werd verplaatst voordat hij zelf werd meegenomen om hierop later terug te komen, deze verklaring, wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij zijn broer kon zien vanop de plek waarop hij zat voordat hij werd meegenomen, te wijzigen en aan te geven dat zijn broer daar wel degelijk nog zat toen hij zelf werd meegenomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem ten berde gebrachte asielrelaas.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Voorts stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud twee uur onderweg te zijn geweest in die bestelwagen, waar u tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud sprak over 40 minuten (NPO I p. 13, NPO II p. 11, NPO III p. 11)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij *post factum* beweert dat hij, omdat het moeilijk was om dit in te schatten, in wezen niet wist hoelang hij onderweg was en heden laat uitschijnen dat het *"tussen 40 minuten en twee uren"* geduurd zou hebben, dient te worden opgemerkt dat zulks niet kan overtuigen. Verzoeker gaf eerder immers niet aan dat hij geheel niet kon inschatten hoelang hij onderweg was en antwoordde eenduidig maar op tegenstrijdige wijze op de gestelde vragen. Bovendien was het ook geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij minstens bij benadering zou kunnen aangeven hoelang hij onderweg was. Dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud beweerde twee uur onderweg te zijn geweest terwijl hij tijdens zijn volgende twee persoonlijke onderhouds beweerde dat dit slechts veertig minuten was, doet aldus weldegelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde asielmotieven.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"U was verder tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent de ring die u droeg op het moment van uw arrestatie. U beweerde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw ondervragers vermoedden dat u een aanhanger was van de Verenigde Staten van Amerika daar u een Amerikaanse ring aan uw vinger had, die u niet afkreeg daar uw vinger te dik was (NPO II p. 11). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u al uw persoonlijke bezittingen waaronder uw ring diende af te geven tijdens uw vasthouding (NPO III p. 13)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker hieraan *post factum* en middels een beweerd misverstand inzake het aantal ringen dat hij droeg tracht aan te brengen. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoeker duidelijk aan dat ze de Amerikaanse ring niet van zijn vinger konden afhalen. Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud, gaf hij echter aan dat deze ring werd afgenomen en preciseerde hij dat hij enkel nog zijn broer, zijn T-shirt en zijn jas had *"en de rest werd afgenomen"*.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voorts slaagde u er niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de ondervragingen die plaatsvonden tijdens uw vasthouding. Waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde niet te weten wie uw ondervrager was daar u hem niet mocht zien en via zijn stem door had dat u eenmaal door iemand anders werd ondervraagd, beweerde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud altijd door dezelfde persoon ondervraagd te zijn (NPO II p. 11, NPO III p. 13)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door in het verzoekschrift eenvoudigweg één versie van zijn eerder afgelegde verklaringen, met name deze zoals afgelegd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, te herhalen en te bevestigen, doet verzoeker immers hoegenaamd geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze versie van zijn gezegden en zijn verklaringen tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Evenmin was u coherent over het tijdstip van deze ondervragingen. Zo plaatste u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud de derde ondervraging drie dagen voor u werd vrijgelaten. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud had deze derde ondervraging volgens u één dag voor uw vrijlating plaatsgevonden (NPO II p. 11, NPO III p. 13).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij *post factum* beweert dat hij geen notie van tijd had, dient immers te worden vastgesteld dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. De andere twee beweerde ondervragingen, kon verzoeker namelijk wel op een precieze en consistente wijze situeren in de tijd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat hij zijn beweerde gebrek aan notie van de tijd tijdens zijn persoonlijke onderhouden bij verweerder niet aanhaalde en dat hij aldaar niet aangaf dat hij zijn laatste ondervraging niet kon situeren in de tijd en ten opzichte van zijn vrijlating. Integendeel gaf verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aan dat hij een derde keer werd ondervraagd drie dagen voor hij werd vrijgelaten. Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud situeerde hij deze derde ondervraging echter één dag voor zijn vrijlating. Dat hij hierover dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet andermaal en op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U liet zich voorts tegenstrijdig uit over de documenten die u diende te ondertekenen tijdens uw ondervragingen. Gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar deze documenten repliceerde u niet juist te weten wat er in deze documenten stond. (NPO II p. 12). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u er vanuit te gaan dat alles wat tussen u en uw ondervrager gebeurd was in deze documenten vermeld stond (NPO III p. 14).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zo hij werkelijk vermoedde dat de documenten die hij diende te ondertekenen een weerslag bevatten van zijn ondervragingen, kan namelijk worden aangenomen dat hij dit tijdens zijn twee voormelde persoonlijke onderhouden ook op consequente wijze als dusdanig zou hebben verklaard. Dat hij de ene keer aangaf niet te weten wat er in deze documenten stond en bovendien aangaf dat hierin andere namen vermeld stonden, om de andere keer aan te geven dat hij ervan uitging dat hierin alles stond wat er tijdens zijn ondervragingen gebeurd was, ondergraaft aldus weldegelijk verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Tot slot was u niet in staat coherente verklaringen af te leggen omtrent uw vrijlating. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat te horen kreeg naar de gevangenis van Evin overgebracht te worden toen ze u kwamen halen op de laatste dag van uw vasthouding. U werd vervolgens in een auto gezet en na twee uur te hebben gereden, werd u vrijgelaten (NPO I p. 13-14). Tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud stelde u dat er helemaal niets tegen u gezegd werd toen u werd meegenomen en later werd vrijgelaten. U werd in een auto gezet en na 40 minuten te hebben gereden werd u vrijgelaten (NPO II p. 12, NPO III p. 15).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen zijn, in tegenstelling met wat hij beweert, immers wel degelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar, niet mis te verstaan en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende arrestatie, detentie, ondervraging en vrijlating door de Iraanse autoriteiten.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Ook over de gebeurtenissen na uw vrijlating liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen.

Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 19 khordad 1397 (9 juni 2018) te zijn opgebeld door iemand die zich niet voorstelde als iemand van het etelaat. Er werd door deze persoon zowel naar u als naar uw broer K. (...) gevraagd (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer op 20 khordad 1397 (10 juni 2018) te zijn opgebeld door iemand die wel vermeldde bij het etelaat te horen. Er werd enkel over u gesproken en niet over andere personen (NPO II p. 13-14, NPO III p. 17). Gewezen op uw eerdere verklaringen stelde u louter dat er niet naar K. (...) werd gevraagd, u wist het niet meer.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te herhalen en te bevestigen dat hij op 10 juni 2018 zou zijn opgebeld, heft verzoeker de vastgesteld tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en de verklaring tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud volgens dewelke hij zou

zijn opgebeld op 9 juni 2018 vooreerst geenszins op. Waar verzoeker daarnaast herhaalt en bevestigt dat de persoon die hem opbelde zich niet voorstelde als zijnde een lid van de Ettelaat, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met deze loutere herhaling en bevestiging van deze verklaring geenszins afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en zijn verklaring, afgelegd tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud, dat deze persoon zich wel voorstelde als iemand van de Ettelaat. De vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het gegeven of er al dan niet naar zijn broer K. werd gevraagd, laat verzoeker verder volledig onverlet. Derhalve blijft ook deze tegenstrijdigheid onverminderd overeind.

Bovendien laat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u voorts dat u in de voormiddag naar het bureau van het etelaat diende te gaan. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u in de namiddag te zijn gegaan (NPO II p. 14, NPO III p. 17).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Over wat er tijdens dat gesprek op het bureau van het etelaat gezegd werd legde u andermaal tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat u een verbod werd opgelegd om met meer dan twee personen op straat te komen en repte u met geen woord over de vraag om met het etelaat samen te werken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud sprak u aanvankelijk dan weer enkel over de vraag om samen te werken met het etelaat, waartoe u een nummer kreeg (NPO III p. 5). Pas nadat u werd gewezen op uw verklaringen voor de DVZ bevestigde u dat u tevens een samenscholingsverbod kreeg opgelegd (NPO II p. 14-15). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wijzigde u andermaal uw verklaringen en sprak u niet meer over een nummer dat u op een papier had gekregen, doch beweerde u dat u een telefoon diende op te halen de volgende dag, iets wat u niet had gedaan (NPO III p. 19). Dat u die telefoon niet bent gaan ophalen, lokte verbazingwekkend genoeg geen verdere stappen van de autoriteiten uit, voor zover u weet. Noch u noch uw ouders werden nog gecontacteerd (NPO III p. 19-21).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de vastgestelde, frappante tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de DVZ en zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, biedt verzoeker niet de minste uitleg. Waar verzoeker heden beweert dat hij de dag op het Ettelaat een nummer zou hebben gekregen en de volgende dag een telefoon diende af te halen, dient verder te worden vastgesteld dat hij op deze wijze zijn uiteenlopende verklaringen tijdens zijn tweede en zijn derde persoonlijk onderhoud ten onrechte *post factum* en op gekunstelde wijze met elkaar in overeenstemming tracht te brengen. Zo deze verklaring strookte met de werkelijkheid, kon worden verwacht dat verzoeker dit ook op duidelijke en consequente wijze zou hebben aangegeven tijdens zijn persoonlijke onderhouden bij het CGVS wanneer hij werd ondervraagd over het gesprek dat zou hebben plaatsgevonden op het bureau van de Ettelaat. Verzoeker deed zulks echter niet.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het beweerde contact tussen u en de Iraanse autoriteiten na uw vrijlating.”

Dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst problemen zou hebben gekend, in de negatieve aandacht zou hebben gestaan van of een vrees voor vervolging diende te koesteren ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, wordt daarenboven finaal en op fundamentele wijze ondermijnd door de wijze waarop verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Tot slot ondermijnt uw legaal vertrek uit Iran aan de hand van uw eigen paspoort verder uw geloofwaardigheid. Uw beweringen dat u nadat u te horen had gekregen dat u met de Iraanse autoriteiten moest samenwerken naar Isfahan bij K. (...) ging omdat u hoopte er niet gevonden te worden (NPO III p. 20) en zo bang was, zelfs van mensen op straat (NPO III p. 23) zijn moeilijk te rijmen met het risico dat u vervolgens nam om aan de hand van uw eigen paspoort legaal Iran te verlaten. Dat u uw haar had afgeschoren en uw baard had laten groeien doet hier geen afbreuk aan.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. In zoverre hij benadrukt dat hij tijdens het gesprek op het bureau van de Ettelaat zou hebben aangegeven dat hij met de Ettelaat zou samenwerken, dient immers te worden opgemerkt dat uit zijn verdere gedrag reeds duidelijk bleek dat hij dit niet zou doen en de Ettelaat niet zou gehoorzamen. Verzoeker ging in tegenstelling met wat hem werd opgedragen de dag na dit gesprek de telefoon op de Ettelaat namelijk niet ophalen. Dat hij er desalniettemin voor zou hebben gekozen om het risico te nemen om zijn land van herkomst een maand later op legale wijze, onder

zijn eigen naam en met gebruik van zijn eigen paspoort te verlaten, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Verzoeker kon er immers onmogelijk van uitgaan dat er, zoals hij beweert in het verzoekschrift, *“weinig kansen”* zouden zijn geweest dat hij op de luchthaven zou worden tegengehouden door toedoen van de Ettelaat. Dat verzoeker zijn land van herkomst ook daadwerkelijk probleemloos kon verlaten op de door hem aangegeven wijze, getuigt er verder duidelijk van dat hij niet in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *“Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vluchtrelaas.”*

Met betrekking tot verzoekers overige problemen, met name het gegeven dat hij enkele malen zou zijn aangesproken op het feit dat hij, ondanks dat hij wel geloofde in god, zich nooit moslim voelde en de religie niet praktiseerde volgens de islamitische tradities, wordt in de bestreden beslissing verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Wat betreft de problemen die u kende tijdens uw legerdienst, u werd driemaal vastgehouden omdat u niet deelnam aan het vrijdaggebed, at tijdens de ramadan en een discussie met uw overste had, dient vastgesteld te worden dat deze problemen zich afspeelden tussen tir 1394 (juni/juli 2015) en khordad 1396 (mei/juni 2017) en bijgevolg niet als uw directe vluchtaanleiding gezien kunnen worden. U bleef immers nog tot 20 tir 1397 (11 juli 2018) in Iran (NPO I p. 7-8). U gaf verder aan uw legerdienst te hebben afgerond, te beschikken over uw legerdienstkaart en nadien geen problemen meer gekend te hebben ten gevolge van deze incidenten (NPO I p. 8). Uit deze incidenten kan aldus geen actueel risico afgeleid worden.

Verder kan er aan uw manier van geloven geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming gekoppeld worden. Uit de problemen die u in het verleden kende, zo werd u aangesproken nadat vrienden aan het eten waren tijdens de ramadan, werd u ondervraagd en gefouilleerd daar u er anders uitzag en aan het roken was, en werd u tegengehouden en uw auto in beslag genomen daar uw zus en uw nicht hun hijab in de auto niet droegen, blijkt niet dat u persoonlijk omwille van uw geloofsovertuiging gevisieerd werd, noch dat deze problemen voldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (NPO II p. 6). Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat steeds meer mensen niet meer praktiseren in Iran, dat Iran steeds seculierder wordt en dat het niet praktiseren van islamitische verplichtingen zoals het gebed of naar de moskee gaan niet of nauwelijks zorgen voor problemen of speculatie omtrent iemands religie. Aldus volstaat het niet praktiseren op zich niet om a priori te gewagen van een nood aan internationale bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Uit de door verweerder aangehaalde informatie blijkt duidelijk dat het louter niet praktiseren van islamitische verplichtingen in Iran niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verder blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen duidelijk dat hij op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verliet ook om deze reden klaarblijkelijk niet in de negatieve aandacht stond in Iran. Verzoeker bevestigt dit daarenboven uitdrukkelijk in het voorliggende verzoekschrift en geeft expliciet aan dat de (beperkte) problemen die hij in het verleden heeft gekend omwille van zijn (gebrek aan) geloofsuiting niet de reden vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Dat verzoeker bij een terugkeer naar en ingevolge een loutere aanwezigheid in zijn land van herkomst omwille van zijn geloof plots wel (opnieuw) in de negatieve aandacht zou komen van de Iraanse autoriteiten, en dit in zulke mate dat zij hem persoonlijk en systematisch zouden wensen te viseren of vervolgen, kan dan ook niet worden aangenomen en wordt door verzoeker hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt. Dat verzoeker ook zelf kennelijk de mening toegedaan is dat het louter niet praktiseren van islamitische verplichtingen in Iran niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, blijkt daarbij overigens eveneens uit het gegeven dat hij het nodig achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielaanvraag uit de doeken te doen, zich ten onrechte trachtte voor te doen als (gekend) opposant van het Iraanse regime en hierin blijft volharden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als tegenstander van de islam door het leven zal gaan en/of er activiteiten tegen het heersende regime zal voeren, dat hij zich aldaar actief en openlijk als tegenstander van de heersende religie en/of het heersende regime zal profileren en manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoeker naar informatie over de ambivalentie in de Iraanse maatschappij op het vlak van religie en over de situatie voor afvalligen van de islam, bekeerlingen, personen die andere

religies zoals het christendom aanhangen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In zoverre verzoeker daarnaast nog tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst louter omwille van zijn verblijf in Europa en het gegeven dat hij alhier een verzoek om internationale bescherming indiende in zowel Slovakije als België zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd, en waar verzoeker daarnaast laat uitschijnen dat dit nader had of zou moeten worden onderzocht, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker ook in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Met betrekking tot verzoekers kritiek op een COI Focus inzake de behandeling van terugkeerders door hun autoriteiten in Iran die dateert van 30 maart 2020, dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe deze kritiek *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Verweerder hanteert zulke COI Focus namelijk niet in de bestreden beslissing. Evenmin is deze COI Focus in het administratief dossier opgenomen. Bovendien beroept verzoeker zich in zijn verdere betoog deels zelf op de inhoud van de betreffende COI Focus. Hoe dan ook gaat verzoeker zowel in zijn voormelde kritiek als in het verwijt dat het risico voor personen die vanuit Europa en na alhier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend terugkeren naar Iran nader had of zou moeten worden onderzocht opnieuw schromelijk voorbij aan het gegeven dat hij ook zelf informatie kan bijbrengen en neerleggen ter adstructie van dit beweerd risico. Verzoeker toont te dezen hoegenaamd niet aan en brengt niet het minste begin van bewijs bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten *in concreto* op de hoogte zouden zijn van zijn verblijf en/of zijn verzoek(en) om internationale bescherming in Europa; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat deze autoriteiten hem louter omwille van deze reden zouden wensen te viseren of te vervolgen. Verder legt verzoeker geen informatie neer waaruit blijkt en kan uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet worden afgeleid dat een louter verblijf en/of verzoek(en) om internationale bescherming in Europa en een terugkeer naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zou(den) kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Integendeel wordt in de informatie die verzoeker zelf aanhaalt en citeert in het verzoekschrift expliciet aangegeven dat er in de geraadpleegde bronnen geen berichten werden gevonden van afgewezen asielzoekers vanuit België die na een terugkeer problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten, dat er indien de vreemdeling vrijwillig terugkeert geen problemen zijn en dat ook gerichte opzoeken rond terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Iran vanuit Europa geen resultaat opleverden. Tevens wordt hierin duidelijk aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig terugkeren naar Iran. Even verder wordt in de door verzoeker aangehaalde en geciteerde informatie nogmaals uitdrukkelijk herhaald dat een welgeplaatste bron niet op de hoogte was van personen die vrijwillig terugkeerden naar Iran en die aldaar werden vervolgd. Verzoeker, die op generlei wijze aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden hij gedwongen zou riskeren te worden teruggeleid naar Iran en van wie gelet op het voorgaande mag worden verwacht dat hij vrijwillig naar dit land terugkeert, toont gelet op hetgeen voorafgaat dan ook geheel niet aan dat hij bij een terugkeer naar dit land zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd ingevolge zijn loutere verblijf en verzoek(en) om internationale bescherming in Europa. Dat verzoeker ook zelf de mening toegedaan is dat een louter verblijf en verzoek(en) om internationale bescherming in Europa niet volstaan om te kunnen besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, blijkt daarbij overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat hij het nodig en opportuun achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas op te dissen en hierin te volharden.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, opleidingen en het feit dat u uw legerdienst vervulde wordt niet getwijfeld. Dat uw broer K. (...) in Roemenië internationale bescherming werd toegekend, waarvan u meerdere documenten en attesten neerlegde, wordt evenmin betwist. Het medisch attest dat u neerlegde toont louter dat u medische zorgen verkreeg, maar kan geen informatie bieden over de context waarin u deze verwondingen opliep."

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een aantal Franstalige arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde tot slot ook in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelde over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC Congo, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoeker aangevoerde asielmotieven, zijn er verder goede redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen (verdere en/of ernstige) problemen zal kennen en beroept verzoeker zich te dezen niet op dienstige wijze op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt” in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT